Het Nieuwsblad

Psychiatrisch Centrum Rekem start met hondentherapie

"De patiënten komen helemaal tot rust door Stany en Babou"

LANAKEN

Het Openbaar Psychiatrisch Zorgcentrum (OPZC) Rekem start met een therapie waarin twee hondjes de hoofdrol spelen. In ons land staat deze 'Animal Assisted Therapy' (AAT) in de psychiatrie nog in zijn kinderschoenen. Viervoeters Stany en Babou bezorgen de demente bejaarden een moment van ontspanning waardoor ze beter gewapend zijn tegen stress en depressies.

GUIDO KERKCHOVEN

GK

■ Els Vangrieken (rechts) laat de patiënten even ontspannen met de hulp van Stany en Babou.

Voor de hondentherapie werkt het OPZC een keer per maand samen met Els Vangrieken van De Leidraad. Zij is maatschappelijk werker en dol op honden. "Het stond in de sterren geschreven dat ik beroepshalve met mensen zou gaan werken die in een moeilijke levensfase zitten", vertelt Vangrieken.

"Honden staan centraal in mijn leven", zegt Els Vangrieken. "Ik gaf zes jaar les in een hondenschool in Stevoort. Daar ervaarde ik telkens opnieuw de unieke connectie tussen mens en hond. Met De Leidraad laat ik personen met dementie het helende effect van therapie met honden aan den lijve ondervinden."

Stress

Mijn vierjarige Cavalier King Charles Spaniël Stany is daar speciaal voor getraind. We hebben hem geleerd om niet altijd zijn instincten te volgen — weglopen of aanvallen — als de patiënten iets onvoorzien of onvoorspelbaar doen. Stany kijkt dan naar mij, en reageert enkel op mijn instructies."

MARTHE DISTELMANS
ERGOTHERAPEUTE

"We merken dat patiënten na de sessie tot rust komen, waar ze anders druk en onrustig zijn"

Stany krijgt tijdens de sessies het gezelschap van Babou, een Maltezer puppy van zes maanden. "Maar Babou moet wel nog veel leren van Stany."

Ergotherapeute Marthe Distelmans van het OPZC reageert alvast enthousiast: "Els komt met haar hondjes naar onze afdeling Ouderenzorg. Ze neemt onze patiënten apart en stimuleert de dementerende ouderen te helpen bij het kammen van de hondjes of bij het geven van snoepjes. Soms laat ze de patiënt een eindje met de hondenbuggy wandelen. Op die manier kunnen de patiënten zelf iets doen zonder dat de omgeving het van hen overneemt.

De therapie wekt ook de belangstelling van de andere patiënten op. Die komen spontaan een kijkje nemen", zegt Distelmans.

Het tweede deel van de sessie is dan ook eerder een groepsgebeuren. "Zo laat Els patiënten bellen blazen, die de hondjes dan gaan vangen", zegt Distelmans nog. "Tijdens een namiddag bereikt de therapeute 25 tot 30 patienten. We merken dat die na de sessie tot rust komen, waar ze anders druk en onrustig zijn. Eén patiënt met verzamelwoede gaf haar verzameling zelfs af om met de hondjes te kunnen spelen."